

Meditacions: Diumenge quart d'Advent (Cicle A)

Reflexió per meditar el diumenge de la quarta setmana d'Advent. Els temes proposats són: Maria es va saber obrir a l'acció de Déu; Déu s'acosta a l'home de manera no imaginada; una resposta al nostre desig de salvació.

LA MARE DE DÉU MARIA havia sentit plena de sorpresa les paraules de l'àngel: «Tindràs un fill i li posaràs el nom de Jesús» (*Lc 1, 31*). Però ella, en lloc de quedar-se paralitzada davant el pla diví que venia a

canviar el seu present i el seu futur, va exclamar amb una serena convicció: «Soc l'esclava del Senyor: que es compleixin en mi les teves paraules» (*Lc 1, 38*). Ens omple d'admiració que unes paraules tan senzilles siguin la porta per la qual Déu hagi volgut entrar al nostre món, i també siguin la porta per on entrem aquesta setmana de Nadal. «“Heus aquí”, són les paraules clau de la vida. Marquen el passatge d'una vida horitzontal, centrada en un mateix i en les necessitats pròpies, a una vida vertical, elevada cap a Déu. "Heus aquí" suposa estar disponible per al Senyor, és la cura per a l'egoisme, l'antídot d'una vida insatisfeta, a la qual sempre li falta alguna cosa»^[1].

«Per això el Senyor mateix us donarà un senyal: La noia tindrà un fill i li posarà Emmanuel» (*Is 7, 14*), havia dit el profeta Isaïes. Una dona humil es transforma en Mare de Déu; un poble gairebé desconegut passa a ser

el bressol del Messies. Així actua Déu. També en nosaltres una resposta aparentment petita, plena de fe, pot convertir la nostra vida quotidiana en una gran obra divina. En els moments més senzills del nostre dia a dia podem dir sí a Déu que ve: a la trobada fortuïta amb un amic, al de vegades monòton avanç de les hores de treball, o en una agradable vetllada familiar.

Potser aquests darrers dies d'Advent ens hem entretingut fent alguns retocs als nostres pessebres. Hem mogut una ovella que s'havia esgarriat i que mirava en direcció oposada al Nen Jesús, o hem procurat que la molsa resseca del prat al costat de l'estable adquireixi una verdor més acollidora. Són petits gestos que volem que siguin una imatge de la fe amb què volem respondre a les crides constants i subtils de Déu. Vine, Senyor, no triguïs més! (*Sl* 70, 6). Et necessitem i

volem preparar amb afecte la teva vinguda.

«¿QUI POT pujar a la muntanya del Senyor? Qui pot estar-se al recinte sagrat?» (Sl 24, 3). Aquestes paraules plenes d'expectativa expressen un dels anhels més profunds del salmista: habitar a la casa de Déu i contemplar-ne la cara. El poble d'Israel, però, sabia que era un desig impossible de satisfer. Encara més, considerava que qui veia Déu moria immediatament, ja que l'ésser humà no seria capaç de resistir la contemplació de tanta grandesa. Per això ens sorprèn tant que Déu totpoderós hagi volgut mostrar el seu rostre en la figura tendra d'un infant. Desitjaríem aquests dies acostar-nos a Betlem amb dos sentiments que es complementen: la reverència davant

del misteri i l'afecte que l'acull al caliu d'una llar.

Déu ha estat molt més generós del que podria haver imaginat el cor humà. No només ha volgut mirar-nos des del cel amb afecte i visitar-nos durant un temps: Déu se n'ha fet un com nosaltres i s'ha implicat tant a la seva vinya que ens ha arribat a dir: «Jo soc el cep i vosaltres les sarments. Aquell qui està en mi i jo en ell, dona molt de fruit» (*Jn* 15, 5). Tot es pot nodrir de la saba que Crist ens dona en els seus sagraments, en la pregària, en la seva companyia permanent. Ell ha volgut viure una vida humana perquè la nostra vida humana adquireixi una dimensió divina.

«Jesús nasqué en una gruta de Betlem, diu l'Escriptura, “perquè no hi havia lloc per a ells a l'hostal”. — No m'aparto de la veritat teològica, si et dic que Jesús busca encara posada

dins el teu cor»^[2]. Cada dia gaudim de l'oportunitat de seguir aquest suggeriment de sant Josepmaria i d'obrir el nostre cor a Jesús. La fe no es redueix a un conjunt de veritats, ni tampoc no es tracta d'unes normes abstractes que hem de seguir. Creure en Déu és, primer, acollir el seu Fill dins nostre i compartir amb ell tota la nostra vida. En definitiva, convertir la nostra ànima en Betlem. Si gràcies a l'afecte de Maria i de Josep, i a l'escalfor d'unes poques ovelles, va poder sentir-se a gust en la pobresa d'aquell estable... Per què no se sentirà també feliç als nostres cors, si intentem regalar-li les alegries i les contrarietats de cadascuna de les nostres jornades?

«OH CEL, deixa caure la rosada; que el Just plogui dels núvols, i que la terra obri el seu si, per fer-ne

germinar la salvació» (*Is* 45, 8).

L'antífona d'entrada d'aquest quart diumenge d'Advent expressa la necessitat que sentim d'un Déu que ens salvi. Moltes vegades, la nostra pregària consistirà a manifestar des del més profund del nostre cor aquestes ànsies de Déu. Tant si palpem les nostres limitacions i sentim el dolor de les nostres ferides com si experimentem alegries en petits detalls, volem que tot sigui impregnat per l'amor de Déu. Ens adonem que una vida amb ell és radicalment diferent a una existència tancada en nosaltres mateixos.

El Fill s'ha volgut fer home per salvar-nos. I aquesta salvació només s'explica des del gran amor del Pare per nosaltres. «Déu ha estimat tant el món que ha donat el seu Fill únic perquè no es perdi cap dels qui creuen en ell, sinó que tinguin vida eterna» (*Jn* 3, 16). En contemplar l'Infant de Betlem, ¿com podem no

estar segurs de l'amor que Déu sent per nosaltres i de la seva cura amorosa? En tots els esdeveniments que formen part de la nostra existència podem estar segurs que Déu ens parla i ens salva.

Podem imaginar quant deu haver costat a la nostra Mare veure néixer el seu estimat fill en la pobresa d'un pessebre. Però també en aquest esdeveniment tan fosc davant dels ulls dels homes deu haver vist brillar la llum de Déu. «El que és veritablement gran sovint passa desapercebut i el silenci quiet es revela més fecund que la frenètica agitació que caracteritza les nostres ciutats»^[3]. Podem demanar-li a Maria que ens regali la seva sensibilitat i el seu cor ple de fe perquè també nosaltres puguem percebre Déu en tots els detalls de la nostra vida. D'aquesta manera, així com sant Joan el Baptista va saltar de goig al ventre de la seva mare davant de la

presència de la Mare de Déu encinta,
així nosaltres ens omplirem d'alegria
en recordar el naixement de Jesús.

[1] Francesc, Àngelus, 8-XII-2018.

[2] Sant Josepmaria, *Forja*, núm. 274.

[3] Benet XVI, Discurs, 8-XII-2012.

pdf | document generat
automàticament des de [https://
opusdei.org/ca-ad/meditation/
meditacions-diumenge-quart-dadvent-
cicle-a/](https://opusdei.org/ca-ad/meditation/meditacions-diumenge-quart-dadvent-cicle-a/) (11/01/2026)